

VII

TOČAK RAĐANJA I UMIRANJA

Činjenica da današnji čovek pripada onom delu čovečanstva koji je u procesu involucije potonuo u dublji stratum naše zemaljske kugle, ima za nas mnogobrojne posledice.

Najznačajnija od njih je da se transfiguracijom možemo ponovo uzdignuti u prvobitno ljudsko životno područje. Biblija to naziva ponovnim rođenjem iz vode i duha. To je ponovna izgradnja nebeskog tela potpuno nove, neprolazne ličnosti. Put, kao što smo već objasnili, vodi nazad u Očevu kuću, na osnovu prasećanja i temeljne promene - kraljevskog umeća gradnje i posvećenja.

Radi se dakle o tome, da se u ljudima probudi prasećanje, jer bez prasećanja ne može da se rodi čežnja za povratkom. Kada se sećanje probudi, treba ga dovesti u red i utvrditi stanje u kome se čovek nalazi u sadašnjem životnom području. Uz pomoć probuđenog sećanja on mora objektivno da uporedi ono što je sada s onim što je nekad bilo i što ponovo mora biti. Ako na taj način dođe do jasne spoznaje, on može da se odluči za temeljni preokret i njegovo sprovođenje. Na toj čvrstoj osnovi može da započne gradnju i da očekuje posvećenje.

Ako se spustimo na tlo stvarnosti, moramo se, nakon što sagledamo taj razvojni put, ograničiti pre svega na sledeće:

1. u kandidatu početniku treba probuditi prasećanje, govoreći mu uvek iznova o Očevoj kući i Univerzalnom učenju,

2. podsticati ga i pomagati mu da iskreno, objektivno istraži i spozna sadašnje stanje sopstvenog života kao i ljudskog života uopšte,

3. omogućiti da temeljnom promenom ostvari proboj.

Gradnja i posvećenje koji iz toga slede, za kandidata još uvek deluju kao spekulacije. Tek kada bude spreman za te procese, njegov dozreli unutrašnji samoautoritet će ga osposobiti da spozna istinitost i ispravnost i tog dela "puta povratka", kao i da njime sigurno zakorači.

Pokušaj da se hod tim putem iznudi na spekulativan način, značio bi novi pad i kandidatovo stanje učinio ozbiljnijim nego što jeste.

Već smo vam objasnili da je, padom, naše čovečanstvo potonulo u jedan još dublji stratum naše zemaljske kugle od pređašnjeg, i da su odnosi i zakoni u našem životnom području *dijalektički* (dok su u stratumu u kome smo nekada boravili, bili *statički*).

To znači da je na ovom svetu sve podložno procesu nastajanja, cvetanja i propadanja, jer se sva svojstva uvek ponovo menjaju u svoju suprotnost. To su obeležja ovog, promenljivog i prolaznog sveta; to je svet u kome vlada neprestano slamanje. Nasuprot tome, svet statike je večno, nepromenljivo postojanje, svet apsolutne slobode, vezan jedino za Boga - Nebesko carstvo.

Dijalektičko svetsko područje je istovremeno i prokletstvo i milost.

Prokletstvo, zato što ovde ništa nije postojano, što sve dolazi i prolazi, što su dobro i zlo ovde u ravnoteži i neprestano jedno sledi drugo, zato što je sve potpuno beznadežno i bezizgledno.

Milost, zato što upravo zbog te nepostojanosti ništa u čoveku ne može trajno, večno da kristalizira, zato što nepostojanost uvek iznova slama zlo koje je čovek prouzrokovao i na taj način drži palo čovečanstvo u pokretu.

Tako moramo da shvatimo i druga dva prirodna zakona, naime, zakon smrti i zakon mikrokosmičke reinkarnacije - ta dva veoma milostiva zakona, koji su sasvim isprepletani s dijalektičkim karakterom našeg životnog stratuma.

Smrt nastaje zbog neujednačene izmene materije, kada obnavljanje ćelija više ne može da drži korak s njihovim trošenjem. Kao što je poznato, organizam se, uopšteno, obnovi tokom sedam godina. Ali pokazuje se, dugoročno gledano, da je to presporo. Potrošnja nadmašuje nadoknađivanje snaga, trošenje se odvija brže nego obnavljanje i tako čovek mora da umre zbog raznih bolesti i gubitka snage. Doduše, eugenetikom trajanje života može malo da se produži, ali smrti niko ne može da pobjegne.

Veoma je rašireno mišljenje da čovek odlazi u svoj večni dom kada umre. Ali to je mistifikacija. To je sasvim netačno.

Kao i svaki drugi stratum, i dijalektički stratum se sastoji od dve polovine ili dve sfere: zemaljske sfere i "one strane", koja je podeljena na nebeska i paklena područja. Prilikom smrti raspada se ljudski pojavni oblik. Mrtvo materijalno telo ostaje u zemaljskoj sferi, a takođe i krvna ili zemaljska duša, kao i životno ili etersko telo. Obličje svesti i duševno obličje, s ostatkom telesnog obličja (naime višim eterima - astralnim telom i sposobnošću mišljenja), dospevaju u određeno boravište u prelaznom području, u nebesku ili u paklenu sferu. S one strane ovoga sveta se nakon kraćeg ili dužeg vremena raspadaju i astralno telo i sposobnost mišljenja. Tada preostaju još obličje svesti i duševno obličje, kao i nekoliko "pra-atoma"

svakog tela, u kojima je sačuvana esencija života kao žetva iskustava.

Kada se mikrokosmos na taj način isprazni, tada - zbog terajućeg delovanja snaga koje je sam oslobodio i koje su u auričnom biću, lipici, koncentrisane kao karma mikrokosmosa - nužno mora da preuzme novu smrtnu ličnost u polju očitovanja. Tada zemaljsko načelo postojanja privlači mikrokosmos i povezuje ga s budućim roditeljskim parom, kako bi primio novu ličnost. Ta ličnost se rađa u zemaljskoj sferi i procesno povezuje s krvnom dušom svojih mikrokosmičkih predaka.

Tako započinje novi zemaljski život povezan s prošlošću. Točak započinje novi krug nadole, ponovo započinje put ka grobu. Tako čovek, mikrokosmos, ostaje vezan za nastajanje, cvetanje i propadanje, što se neprekidno, neminovno ponavlja, možda i hiljade puta, bez izgleda na izbavljenje.

Kako je moguće izbaviti se iz tog kola? Nikako - osim ako se odlučimo na povratak, setivši se svog izgubljenog sinovstva, i ako se podvrgnemo procesu transfiguracije ili izmene ličnosti, koji smo već više puta pominjali. Tada je moguće izbaviti se iz kola. Ni pre ni kasnije.¹

Dok čovek boravi u zemaljskoj sferi, što znači da poseduje svest, dušu i telo, u njemu su poput divljeg vrtloga prisutne sve delotvorne snage tog stratuma i njihove suprotnosti, naime:

- snage iz najvišeg stratuma, užarene sfere, snage Hristove hijerarhije,
- takozvane nebeske snage iz refleksivne sfere, dakle iz nebeske sfere one strane ovoga sveta,
- paklene snage i
- sopstvene ljudske snage.

¹ Vidi pre svega: J. van Rajkenborg, *Dolazeći novi čovek*, I deo, pogl. 18, Rozekruis Pers, Haarlem

Čovek je, dakle, doslovno zarobljen u igri izmene dobra i zla. Dobro i zlo utiču na njega. Budući da je i sam sastavljen od dobra i zla, oseća unutrašnju rastrzanost. U mnogima prevladava zlo, ali bez mogućnosti da se dobro u potpunosti učutka. U drugima, opet, prevladava dobro, ali bez mogućnosti da se zlo u potpunosti iskoreni.

S tim u vezi nam Pavlov vapaj govori jasnim jezikom: "... jer ono što želim, ne činim, a ono što činim, ne želim." Tako čoveka obuzimaju nemir i umor; on se bori i biva satrt i uništen. Kada ga smrt ne bi izbavila, propao bi bez izgleda na spas. Smrt je, doduše, danak grehu, posledica postojanja u ovom prirodnom poretku, ali smrt je i veoma konkretan dokaz Božje milosti, koja prati palog čoveka. Neprolazni pra-atomi, kao i terajuća delotvornost snaga koje su u prošlosti bile oslobođene, prisiljavaju ispražnjeni mikrokosmos na put novog očitovanja ličnosti, kako bi na taj način došao do nove mogućnosti buđenja.

Kada čovek odloži kruto, kristalisalo materijalno telo, s najgrubljim delom njegovog eterskog dvojnika ili životnog tela, i kada se krvna duša odvoji od duševnog obličja, tada čoveka, na osnovu njegovog unutrašnjeg vibracionog stanja, privlači odgovarajuće područje i to prema zakonu: slično privlači slično. U prelaznom području postaje svestan svog stanja postojanja i, kao što smo rekli, dospeva u odgovarajuće nebesko ili pakleno područje.

Ovde na Zemlji, dakle, u svakom slučaju ima smisla stremiti dobru a kloniti se zla i protiv njega boriti. Iako se time ne postiže apsolutni cilj, ipak čovekov vibracioni ključ odlučuje o njegovom boravištu na onoj strani! Na onoj strani se, dakle, nesumnjivo nalazimo među braćom i sestrama, i tamo, kao tra-gaoci za istinom i svetlom, možemo nastaviti svoj rad u službi

čovečanstva pod mnogo povoljnijim okolnostima.² Tamo nas snage pakla ne mogu direktno ometati i stajati nam na putu, jer njihov vibracioni ključ ne dozvoljava da nam se približe.

Pored toga, na onoj strani je od najveće važnosti nalaziti se u svesnom stanju, u stanju svesne budnosti. To stanje zavisi od stanja duševnog obličja, dakle od duševnog kvaliteta koji se razvio pozitivnim, dobrim načinom življenja. Ako se kao rezultat istinoljubivog i dobrog načina življenja (unutar dija-lektičkih granica) postigne visok duševni kvalitet, iz toga na onoj strani nastaje snažna svest o postojanju.

Čovek može da ima i puno crnog duševnog kvaliteta zato što svesno živi na loš način. I u tom slučaju dolazi na onoj strani do snažne svesti o postojanju. Kod veoma loših entiteta ta crna duševna svest može biti tako dinamična, da više nisu u stanju da pronađu mogućnost za očitovanje ličnosti i bivaju uklonjeni iz sfere zemaljskoga stratuma. Biblija to stanje naziva "bacanje u najdublju tminu". Očitovanje tih entiteta se po svemu sudeći uništava, a njihova prazna duhovna iskra vraća praizvoru.

Postoje, međutim, i mnogi ljudi koji su proživeli sasvim bio-loški život; život koji nije bio ni izričito loš, ni izričito dobar. O njima se zaista ništa ne može reći: to je život prosečnog čoveka. Oni poseduju veoma malo duševnog kvaliteta i zbog toga na onoj strani ne mogu da zadrže na duže vreme svest o postojanju. Vrlo brzo padaju u besvesno stanje, u stanje rasplinjavanja duše. I budući da je životna žetva koji su uneli u mikrokosmos neznatna, životno kolo ih ubrzo tera na novo očitovanje ličnosti. Takvim mikrokosmosima je potrebno veoma mnogo zemaljskih života.

² Ako čovek uspe da pronađe put do apsolutnog dobra u svom životu, tada već ovde, kada se oslobodi refleksivne sfere, može da osigura prilaz Vakuumu Šambale, još uzvišenijem razvoju (vidi *Dolazeći novi čovek*).

Budući da je čovek na onoj strani u stvari “osakaćen”, da ne poseduje celovit organizam i da se mora dalje obnavljati odozdo naviše, svi stanovnici one strane su prisiljeni na povratak u zemaljsku sferu; jer nebesko telo može da uskrsne jedino iz ponovo stvorenog potpunog telesnog obličja.

Boravak na onoj strani - mikrokosmička prerada životne žetve - traje otprilike 600 do 700 godina (uz veoma mnogo izuzetaka). Stanja u materiji se tokom tog vremenskog razdoblja toliko izmene, da se pred čovekom - mikrokosmosom - otvaraju potpuno nova iskustva i sasvim nove mogućnosti. U međuvremenu je na onoj strani naučio mnoge lekcije i eventualno se od stanovnika pakla razvio u stanovnika neba.

Uopšteno se može reći da je dete, pri normalnom porođaju, dar nebeske sfere, ali ipak opterećeno svojom karmom. Stvari stoje drugačije ako je do začeca došlo u stanju preterane strasti, bez želje za detetom, u stanju opijenosti alkoholom ili drugim opojnim sredstvima, ili u stanju ludila. Čin začeca je, naime, oblik magije, i ako se izvodi u jednom od takvih stanja krajnje nesvesnosti, sa semenom mogu da se povežu entiteti pakla.

Na kraju još par reči o krvnoj duši. Pri smrti, kao što smo rekli, iza nas ostaju materijalno telo i najgrublji deo njegovog eterskog dvojnika, ali i krvna duša. Šta se pod tim pojmom podrazumeva?

Krvna duša je duh, živo jezgro krvi, koje drži na okupu celo telesno obličje. Nakon smrti, duša se cepa. Viši aspekt svesti, nelična duša, zajedničko živo duševno jezgro svih dotadašnjih dijalektičkih života, dospeva na onu stranu. Niži aspekt svesti ostaje ovde. To je niže duševno jezgro upravo okončanog života. “Niže jezgro” ovde ne znači “loše jezgro”, nego

upućuje na ličnu dušu, na krvno jezgro ličnosti, tj. gospodina A ili gospođe B.

Krvnu dušu možemo da opazimo kao oblak sa svetlosnim jezgrom. Ako se čovek usredsredi na nju, ona često uzima oblik predašnjeg ljudskog obličja. Ta okolnost daje povoda jednoj od mnogih mistifikacija na koje nasedaju spiritisti.

Krvna duša sadrži sve životne vrednosti preminulog, kako dobre, tako i loše; ona se često, kao krvno nasleđe, prenosi na one koje nazivaju duhovnim srodnicima. Takvom nasleđu može da se pristupi svesno. Ali ono može i nesvesno da utiče na veoma veliki broj ljudi, na porodicu, narod ili rasu, utoliko pre što istovetne krvne duše poseduju svojstvo međusobnog sjedinjavanja.

Na tome se temelje “učenja o krvi”, kao i mnogi stari religiozni običaji i predanja, između ostalog i kult predaka, koji u nekom narodu može da bude veoma izražen. Duhovne krvne veze mogu da imaju veoma dubokosežne posledice.